

Egy idősb, tudástól súlyos fejéhez illően vastagnyakú
kalomista köszöntése egy ifjabb, hitchagyott⁽²⁾ papistától

Vize az időnek ösle fémárából
fakad végtelenből, s végtelenbe mossa
fövenyét medtrétek,
hol föl - s elragadja,
hol meg földhalmozza,
s lézzen az évből időt jéző csillag,
mely a messziséglől messziséglé csillag,
és haloványulna a korábbi fények,
főradra villannal és lötrécsónak véretek.
De a Tólvicéknek kommaradt részéből
meg az ezszalított hegy-és völgyrögéből,
azaz, hogy mondhatnám:
Közszajból Selmecig,
a selmeci Szitnya
andezit-orszlopok „látó” betejéig,
Kőgyödrészentpéretentől, Mészárosregovatól
Borzikig és Gáncsig,
az ipolyi Sajtól a távol Lévdig,
a Garam völgyében s ott Szentbenedekig,
és oda meg vissza
a rouánháros Felsőszemerédig
ittunk Szitnya tövén fűtő borzavakót,
Ipolydóglan este lézdlő bonokat:
embertől embernek emborséget adtal.
Hom mindenekéint e gyarló szokat
Nagyjóuram Néked, jó Tudós Batiyáimnak,
ki lassan nyolcvanas éveidbe lépve
elj tovább közöttünk belkes egészszéglé'
s tud - bár póstelektünk -
hogy tisztel és szemet
s köszönettel köszönt
négen tanítványod, később
Hozzad nevett s Veled „hit”vitázó,
imand tudós társad:

Háros Miklós

Miskolc, MMV, Szentandrás havának 14. napján